

Over een week stap ik met mijn krukken in de auto.
**Ik kan niet wachten.
Mijn wereldje moet groter!**

Koninkrijk

“Zal ik het hek even voor je opendoen?”

“Graag!”

Groenteman Wabe sluit de klink. Ik loop met mijn krukken over het pad naar de voordeur. Dwars door mijn kleine wereldje. Mijn koninkrijk.

Mijn gesprek met iemand van buiten mijn koninkrijk zit er voor vandaag weer op. Straks komt mijn lief thuis. Dan zak ik op mijn troon en kan tegen hem aankletsen. Nee, troon is niet overdreven: ik heb de burgemeestersstoel te leen uit de dorpskerk. Die heeft namelijk lekkere leuning en dat hebben onze eetstoelen niet. En die leuning is weer zo gemakkelijk bij het opstaan.

Vraagt-ie natuurlijk: “Wat heb jij vandaag meegemaakt?”

“Ik? Niks. Maar jij! Vertel!”

Nog een week. Dan stap ik met mijn krukken in mijn autootje en ga ik op pad. Dat mag dan weer. Ik kan niet wachten. Mijn wereldje moet groter!

De telefoon gaat.

“Met de *Bond van Plattelandsvrouwen, Vrouwen van Nu!* Wij willen op ziekenbezoek komen. Met een bloemetje. Schikt dat?”

“Ja! Wat lief! Ik heb alleen niks lekkers. Allemaal ouwe koek!”

Dat maakt ze niks uit. Ze komen morgenochtend. Koffie. Half elf. Ik zit er nog lang over na te broeden in mijn koninkrijk. Daar komt zomaar een delegatie van buiten!

“Ben jij lid van zo’n club?” vragen vriendinnen weleens, goedmoedig spottend. Ja. Dat ben ik. Ik vind die lezingen leuk. Met z’n allen naar de vuilverbranding, nooit geweten hoe dat werkte. Of een lezing van een meneer over de geschiedenis van de

schaats met ook enige aandacht voor de ontwikkeling van de prik-slee. Je kunt via zo’n vereniging allerlei cursussen volgen of wandelvakanties boeken waarbij je mensen tegenkomt met dezelfde interesses als jij. En er is zorg voor elkaar. Alleen had ik daar tot vandaag nooit zo bij stilgestaan.

“Bij ziekte of sores gaan we langs. Of we bellen,” zegt Mary.

“Met een bloemetje,” zegt Clary.

“Maar ook als er wat te vieren valt! Huwelijken, jubilea. Gewoon een beetje aandacht.”

Daarna eten we alle café noirtjes op, want die waren toch eigenlijk nog best te eten.

“Ik kom nog bietje brengen,” belooft Mary, die haar land heeft verpacht aan een bietenteler.

Van Clary krijg ik een doosje eitjes, want die kippen leggen maar door. Daar valt niet tegenop te eten.

“Ben je nou nooit eenzaam in zo’n dorp?” vroeg laatst een vriendin uit de stad.

Eenzaam?

In mijn koninkrijk?

Nooit.

Ik ben er de koning te rijk.